

*Vánoce jsou časem, kdy teskníme po domově-
dokonce i když jsme doma.*

Jimmy Cannon

Prosinec 2006

XORS
office

www.xorsoffice.cz

společnost
C-M-T

www.c-m-t.cz

Příloha k Bulletinu C-M-T č. 18 - prosinec 2006

Střípky

Prosinec 2006

Z obsahu:

Úvod str. 2

Příběhy čtenářůstr. 3

Dotazystr. 8

Internet str. 9

VÁNOCE str. 10

Zpravodaj Společnosti C-M-T je dotován Ministerstvem zdravotnictví ČR

Úvod

Prosím, pojdte dál a posadte se. Zanechme na chvíličku toho věčného shánění, shonu a nervozity. Zastavme se a staňme se na okamžik zase dětmi, které se těší na VÁNOCE

Věra Kuncová

Martin Dejdar

Vystudoval DAMU v roce 1987. Poté nastoupil do pražského divadla Studio YPSILON, ale hostoval i v jiných pražských divadlech.

Ve filmu debutoval už v roce 1985 v povídkovém snímku Milana Muchny Zelená léta, ovšem pravou přízeň si získal až o osm let později postavou Bejbyho v Šakalích létech. Velké hlavní role vytvořil poté ve snímcích Amerika, Učitel tance (za kterého obdržel prestižní cenu ČESKÝ LEV 1995 za nejlepší herecký výkon v hlavní roli) a Zdivočelá země. Martin je jednou z hlavních osobností šestičlenné rockové skupiny "IN", kterou založil multiinstrumentalista, hudební skladatel, textař a zpěvák Pavel Kotzian.

Vám všem hodně zdraví!

PF 07 *Martin Dejdar*

Internet je výborný asistent informací a komunikace. A proto jej stále využívám. Navíc mám velkou zálibu v technických vymoženostech. A tak jsem se rozhodl pro vlastní virtuální já.

www.martindejdar.com
www.posledni-sezona.cz

mysli? Koho vidíme? Vlastně to, co jsme viděli, svoje rodiče sourozence — příbuzné — svůj národ -svoji rasu. Svou barvu - atd. Přiznejme si, že vidíte bílé lidi, že nevidíte — odstíny — necítíte pachy — vždyť jeden druhému smrdíme. A přece říkáme lidstvo — že můžou žít spokojeně — je to rozumné. Tak mluví rozum. A všude to slyšíme, čteme — a teď přijde zrada rozumu: Válčí se, bouří se, rozkazuje se, nařizuje se, dovoluje se, cenzuruje se — a píše se: Na jednom konci světa noviny píšou — včera padlo 100 vlastenců a bylo likvidováno 100 agresorů (čísla jsou namátková, můžete si dosadit větší, nebo menší, jste-li nenapravitelní optimisté). Na druhém konci světa čtete, že bylo likvidováno 100 vzbouřenců a padlo sto našich chrabrých. Háček je v tom, že co jsme na jednom konci světa likvidovali co agresory, na druhém konci jsme oplakali co naše chrabré bojovníky. Zatímco na druhém konci likvidovaní vzbouřenci jsou vlastně vlastenci a naši chrabří jsou agresori. Nikde však nečtete, že 200 mladých lidí se pobilo, připravilo o život. Válka začala, protože to velel rozum. Tentýž rozum, který nám rozumným velí chtít lepší život všude a pro všechny. A najednou na všech koncích světa z nás dělají blbce. V tomto století, které si s falešnou pýchou říká materialistické — kdy víme pozitivně, že láska není hmota, a kdy nevíme, co je hmota. Láska — to nejdůležitější v životě, nepodléhá přitažlivosti zemské. Rodná sestra svobody, štít, který uchránil pokolení lidí dobré vůle, že zachrání svět. Bez lidí dobré vůle by život byl než nákladné a nebezpečné dobrodružství. Tak tedy Pokoj lidem dobré vůle.

**To, co přijde po půlnoci, je nové. Ale to, co tady bylo a to, co tady zůstane, je přátelství, láska a svět okolo nás.
Vše nejlepší do nového roku 2007 všem přeje**

Věra Kuncová

Střípky pro Vás připravila Věra Kuncová, Josefa Šímy 780, 55101 Jaroměř, e-mail: yorika@centrum.cz

O Vánocích myslíme na ty, na kterých nám opravdu záleží. Jsou jako bílé vločky, snášející se na naši rozehřátou dlaň. I kdyby se nám nepovedlo všechny tyto vločky pochyťat a pošeptat jim tiché vánoční přání na dlani, stále můžeme svá přání pošeptat do zimního vánku a ten je roznese do všech koutů k našim blízkým. Posílám jedno malé přání ...

Šťěstí tomu, kdo ho nemá. Lásku tomu, kdo je sám. Zdraví všem, kdo nemocni jsou. Něhu těm, co za krásou jdou. Slepým sílu slunečních paprsků. Opuštěným srdce, která pro ně budou bít. A všem na Vánoce a v novém roce pocít, že je krásné žít.

vk

Vánoční zamyšlení Jana Wericha

Přesto, že žijeme ve světě, ve kterém měníme hodnoty slov i činů tak, aby jak slova, tak činy vyhovovaly, zapadaly do mozaiky našich programů — tj. přesněji našich těch kterých ideologií, těch kterých hospodářských situací, plánů, výhledů, záměrů, prostě kdy říkáme a tiskneme všechno, jen jak se nám to hodí — zbyla tu jedna instituce v civilizovaném světě, jedno údobíčko, kdy se nám v mysli vynoří pojem "lidi dobré vůle". A v tom je zbytek naděje na lepší svět. Filosofie vystavěná na lásce bližního k bližnímu trvá několik tisíc let.

Prošla mnohýma rukama. Špinavýma rukama lidí zlé vůle, kteří ji překrucovali, vulgarizovali, ale ona, ta základní myšlenka — už všechno přežila. Člověk nemusí být křesťan, stačí být než člověk — aby při vzpomínce na bezbranné a chudé nemluvně v jeslích kdesi v chlévě - aby se nezamyslel. Aby se nerozpomněl, že ten človíček se narodil na útěku před brutální mocí. Na útěku před blbostí — rodnou sestrou moci. A že všechny krásné a lidské věci, myšlenky, kumšt, svoboda, se musí skrývat před mocí, že se rodí na útěku, ale že se nepřestanou rodit — protože se rodí z lásky. Když řekneme lidstvo, lidi — co máme na

Příběhy čtenářů

Další pokračování z minulého čísla Strípků – vyprávění pana Ladislava Chodilka z Přerova.

Musím uznat, že sestry, vychovatelé a koneckonců i zřízení jsou tu nějak hodnější a přátelštější. Patrně je to tím, že více postižení nemohou dělat takové vylomeniny. To my, zdravější asi inklinujeme k větším zlomyslnostem. Já tedy určitě. Pokud se s někým nepohodnu, pomsta je sladká. Vyjmutý špunt od berle, nebo posolená postel udělají své a o zábavu je postaráno, byť je to zlé a zákeřné.

Je nás na patře samostatně pohyblivých tak deset a tak podvědomě spíš pomáháme, tedy alespoň ti, co o nějaké přátelství aspoň trochu stojí. Nejhorší jsou noci, kdy má mnohdy službu jen jedna ze sester a snad pravidelně jeden zřízenec. Důvody, proč ne vždy jsou k dispozici, jsou patrně různé a my víme své. Uprostřed noci se některý z bezvládných a nemohoucích přece jen snaží dovolat pomoci. Bohužel i obézní spolubydlící potřebuje potočit skoro denně. „Seestří, sestřítííí“, marné jeho volání a mně rozespálemu a polospícímu se opravdu zvedat nechce. „Lád’o, Lád’o, prosím, ruka!“. Tomuhle neodolávám ani při své občasně zlomyslnosti. S námahou ho obracím na druhý bok a co mě nejvíc skoro odpuzuje, je umožnit mu se vymočít. Jen to sundání pyžama a nasměrování bažanta je opravdu výkon. Ach jo, to je zase noc, říkám si a usínám.

Ubíhají dny, nikdo se už nezabývá mým přestěhováním na druhé patro a nakonec si zvykám. Vlastně je to jistá zkušenost a hlavně padl aspoň ve mně předsudek, že většina vozíčkářů jen sténá, pláče a trpí. Naopak, mnozí jsou nejen vitální a zruční, ale i neskutečně inteligentní. Vděk za každou i maličkou pomoc je poznat na každém kroku a ačkoliv mě má vykřivená noha dost trápí, cítím, že můj problém není až takový a vlastně mě ani moc neomezuje. Na vycházkách se občas potkáme ostatními z jiných pater a má touha vrátit se do známých a přece jen „normálnějších“ míst, se mi vrací. Dny ubíhají a oproti minulému pětítýdennímu pobytu jsem tu skoro tři měsíce.

Zlepšení nastalo jako minule, ale došlap je už opravdu nedobrý. S růstem a slábnutím kotníku se noha vyvrací hrozivě. Prsty na nohou hýbu jen náznakově a při každém kroku jsou šlachy tak stažené, že začínám chodit po vnější hraně chodidla. Je ošklivě zkroucená a tvoří se mi krvavé otlaky, které bolí a bolí. Školu mám sice naproti domu, přes cestu, ale i těchto pár metrů zdolávám několik dlouhých minut, musím se pozastavit, abych tu pálivou bolest otlaků na chvíli přerušil. Kolemjdoucí se zastavují, otáčejí, některé děti se smějí, napodobují mě a je mi z toho špatně. Cítím se vyčerpaný i psychicky, škola mě přestává bavit, zneužívám svých nedobrovolných výsad, že nemusím na pozemky, do tělocviku a neučím se. Znamky se povážlivě zhoršují a mě je to jedno. V lázních jsme se taky moc neučili, tak co, vyřizujeme další a prý tam bude potřeba s tou deformací co nejdříve něco udělat.

OPERACE

Ještě před koncem roku se dozvídám další termín léčení, hned po Vánocích první turnus v novém roce 1975. Pololetní vysvědčení už asi přinese několik trojek, no a co, stejně jedu pryč. Sešity mám počmárané a do torza jednoho dostávám poznámku roku, jak jí říkám: „Popisuje sešit ruského jazyka anglickými názvy v azbuce!“. Veselé to vůbec nepřijde mamince, ale učitelé jsou naštěstí dost benevolentní, jinak by prý klasifikace vypadala ještě hůře. Vlastně počítám s dalším pobýváním na třetím patře a to že se vracím na druhé mě těší, prý ať to zvládám víc v pohodě. Napřed pár týdnů projdu procedurami, aby se šlachy uvolnily a zásah by měl být pak snazší, aspoň tak to období mám chápat. Je hlavně stažená takzvaná „planta“, šlacha, která vede podél došlapovací plochy. A tak mě sestry bolestivě klouby prstů do ní silou tlačí a až nesnesitelně protahují. Každým tahem mnou projíždí tisíc nožů, jak říkám. Další „lahůdkou“ je poloha. Velká místnost čítající asi deset stolů, kde jsem položen na břicho, stažen přes zadek a lýtka třmeny tak pevně, že jsem nohama ke stolu doslova vtlačen. Mé zdeformované kotníky přečnávají přes stůl, svázané šátkem k sobě. Gumovými obinadly, zvanými esmarky mám prsty a kotník velmi pevně omotány a s velkou silou jsou taženy na roh stolu, napřed jedna,

na zkrácený pracovní úvazek. Záleží na tom, jaký plat máte, zda je pro Vás výhodnější mít ČID a vyšší plat, který se Vám pak projeví při odchodu do starobního důchodu, nebo si ponechat tuto variantu.

Internet

Nenechte hnit zbytky starých programů na svém počítači

Standardní součást Windows určená k odebrání instalovaného softwaru vám neposkytuje mnoho možností. Vlastně jde pouze o jakési rozhraní mezi Windows a souborem pro deinstalaci programu. My vám dáme tip na lepší nástroje, které si poradí i s programy neobsahujícími odinstalátor. Každá dobře naprogramovaná aplikace či hra disponuje odinstalačním rozhraním. Pomocí něho potom můžete lehce vybraný software z operačního systému Windows odstranit. Někdy však toto rozhraní nemusí pracovat korektně. Ve výsledku to znamená, že po sobě v systému zanechá stopy, které vedou ke zpomalování chodu PC. A právě tehdy je čas použít specializované aplikace, jenž se postarají o jejich kompletní odinstalaci. Většina dnešních programů je velmi komplikovaná a během instalace vytvářejí desítky adresářů a souborů. Při odinstalaci pak už nemusí ve všech případech dojít k jejich odstranění. Zanechávají po sobě tak mnoho stop. Své soubory zapisují do systémových složek, provádějí konfiguraci systému a zásahy do systémového registru. Proto je vhodné používat manažery instalátorů. Ty totiž sbírají informace o tom, co program kam zapsal. Tyto údaje potom slouží pro kompletní odebrání celé aplikace včetně vyčištění registru systému a dočasných složek. Výrazně tedy převažují kvalitou a dovednostmi integrované funkce Windows „Přidat nebo odebrat programy“.

Zde je několik programů, které stáhnete na www.slunecnice.cz

[MyUninstaller 1.34 – freeware](#)

[Total Uninstall 3.7 – shareware](#)

[InstallSpy 3.2 – freeware](#)

[Add/Remove Plus! 2006 - shareware](#)

[Advanced Uninstaller PRO 2006 v.7.5.3 – shareware](#)

[UnInstaller Platinum 2 – shareware](#)

zpracovávání snadného úlovku. V několika vteřinách se snažil dívku, ječící, kopající a všemožně se rukama bránící, obalit vláknem. Pak bude moci do úlovku snadněji zabořit kusadla a chemicky si ji zpracovat. Marně se dva její přátelé snažili zahnat křížáka házením kamenů.

pokračování příště...

Dotazy

Dotaz

Dobrý den ráda bych věděla, jak to s námi bude dál. Pečuji o babičku svého muže, už to budou 2 roky, má převážnou bezmocnost, tedy II.stupeň. Ráda bych věděla, jestli ve II. stupni zůstane, nebo, jak se dočítám, automaticky jí bude přidělen stupeň III. A jestli si tedy zažádat o zvýšení stupně, pokud se zdraví zhoršuje. Děkuji předem za odpověď

Odpověď

Dobrý den, pobíráte-li na babičku svého muže příspěvek při péči o osobu blízkou (5 400 Kč), pak bude babičce od ledna 2007 náležet příspěvek podle stupně III. těžká závislost (8 000 Kč). Oznámení o změně dostanete poštou z ČSSZ a z obce s rozšířenou působností. Jestli vás babička uvede, že se o ni bude starat i nadále, budete zdravotně pojištěná a doba péče se vám bude započítávat do důchodu jako při POB. V tomto případě nemusíte nic dělat, jen sledovat poštu a dopis z obce vyplnit a vrátit zpět na obec. Budete-li však chtít pro babičku IV. stupeň závislosti, musíte si o něj v lednu požádat. Tiskopisy žádosti by měly být od ledna na obci s rozšířenou působností. Leoš Spáčil

Dotaz:

Mám plný invalidní důchod, pracuji na HPP a VPP, bude mi toto zaměstnání k dobru při výpočtu budoucího starobního důchodu a nebo pro mě bude výhodnější si plný invalidní důchod ponechat. Děkuji Králová

Odpověď:

Je to individuální. Většinou je lepší si PID ponechat, protože se pravidelně každý rok valorizuje a vy si k němu ještě můžete i přivydělat

pak druhá. Vlastně je ty gumy táhnou od sebe tak silně a bolestivě, že mám co dělat, abych nezasyčel už při natahování k okraji stolu.. Hotovo, 5 až 10 minut to snad přežiju. Musím vydržet pětáctýřicet! Tak to nemám šanci, to je utrpení, během několika krátkých minut mi prsty modrají, jak se odkrvují, celé to brní a šíleně ostře bodá. Hodiny nad dveřmi posouvají minutovou ručičku s cvaknutím a já vzývám opět všechny svaté. Zase ta prosba TAM NĚKAM, neumím to nazvat, ale úleva nepřichází, ne tohle dál nejde, drze uvolňuju třmeny a vyvlékám se. Sestra na mě křičí, ukazuju své promodralé nohy. „Vydrželi to jiní, vydržíš to taky!“ Vyhrožuje mi, že to nahlásí paní doktorce, dokonce, že navrhne, abych jel domů na takzvaný Telegram!

Jo, Telegram, častá výhrůžka veškerých lumpáren, které jsme se s kamarády naprováděli. Je pravdou, že někteří tuto „nabídku“ využili dokonale. Ačkoliv se nepovažuji za žádného svatouška, na některé „jedince“ prostě nemám. Buď byli opravdu konfliktní tak nějak od přírody, anebo takzvané dobrodružné povahy. Ti první kradli na co přišli, bez ostychu i v pokojích sester a doktorů, nebo byli natolik agresivní, že soužití s nimi nebylo možné. Druhou skupinkou byli kluci a dokonce i některá děvčata, kteří se prostě „sbalili“ sami a vyrazili buď domů, anebo jen tak do přírody. Za tyto „akce“ byl Telegram prostě jistota. Rodiče byli tímto vyzváni k vyzvednutí svého potomka z léčebny neprodleně a s jistou dávkou ostudy. Nevím, zda to tak skutečně bylo, ale takto „vyhozený“ jedinec se prý již nesměl do léčebny nikdy vrátit...

Tak já jsem teda naštěstí nahlášen za nedisciplinovanost při poloze nebyl, ale při pohledu na rozpis procedur na celý týden se mi dělá mdlo. Poloha denně! Druhý den mě však nechali stát jen na mírně nakloněném prkně, obtažen třmeny i přes břicho a především s nášlapem na klíně, který sice táhne, ale oproti stahovacím gumám je to naprostá lahoda.

Po poloze parafín, který znám už z přerovské nemocnice a individuální cvičení se setrou, to už беру jako rutinní záležitost. Chyba lávky! Podél stěny místnosti je sedací stůl, před ním dvě vany, nebo lépe řečeno kádě, do kterých postupně kluci i děvčata ponořují své pochroumané nohy, či ruce, podle toho, jakou končetinu mají takto připravit k prohrátí, jak říká neuvěřitelně nesympatická, ošklivá a nejen

slovně ostrá sestra Rančáková. Čekám tedy, až se uvolní místo a usedám na stůl. Vedle mě chlapec s pláčem prosí sestru, aby to pro dnešek vynechali, že to pálí jako čert, jak říká. Trošku mě tím znejistí a tak namáčím opatrně část paty.

pokračování příště...

Povídka na pokračování od Jindřicha Rozsypala - Běžec 3. část

A ty borovice, málem zakopl o šišku větší než jeho hlava. Na chvíli se zastavil a začal usilovně přemýšlet co bude dělat. „Jestliže tu lítají vosy větší než špačci tak tu také mohou pobíhat mravenci velcí jako krysy a také pavouci jako...“

„Jemináčku jestli na mě takový nějaký vykoukne tak se tedy určitě smíchy neudržím“ pomyslel si rádoby ironicky a začal se rychle s respektem rozhlížet kolem sebe. „Pro Boha!“ „Jak jsem se sem do prčic jenom dostal.“ „Vždyť jsem šel jenom běhat a byla jen obyčejná malá bouřka.“ „Tak co se to tu sakra děje?“ Už otvíral pusu že to vyřve kolem sebe když uslyšel zvuky ne nepodobné lidským hlasům. Jako by se děti vraceli domů z nějaké „zaručeně dobrodružné“ výpravy. Rychle skočil za nejbližší mohutný kmen smrku a čekal kdo že to kolem něho bude procházet. Když se přitiskl ke kmenu ucítil jak jej něco zatlačilo do stehna. Málem umřel leknutím a rychle se podíval co by to po něm jenom mohlo lézt. Uviděl ale jen malou podlouhlou bouli na stehně. Jako by měl něco v kapse. Opatrně a málem bez dechu si do ní sáhl a... Málem by se byl hned prozradil radostným výkřikem.. S kapsy vytáhl nůž. Svůj nůž, který zdědil po tátovi a na který už úplně zapomněl. Měl dvě čepele malou a velkou, pilku, šídlo a další univerzální želízka na otvírání nebo šroubování. Netušil sice zda tady narazí na láhev a konzervu ale to nemohlo zkazit jeho radost z nálezu. Najednou si uvědomil, že v malé kapsičce u větrovky nosil vždy malý zapalovač na jedno použití. Takový ten reklamní co se dostává od známých při různých příležitostech. Doufal, že jej neztratil při setkání s tou bzučící stvůrou. Zašmátral rychle v bundě a ulechčeně si oddechl. Našel ho. Nikdy sice nekouřil ale rád byl na vše připravený a spousta jeho známých kouřila. Těšil se, že až na ně přijde ta nutková potřeba, bude jim moci zapálit s komentářem jak to škodí zdraví.

Hlasy se blížily víc a víc a Marek zapomněl překvapením dýchat, když uviděl jak po sotva znatelné pěšince přicházejí tři děti. Ale jaké děti. Každé z těch dětí bylo štíhlé ale šlachovité asi metr padesát na výšku. Oblečení do kusů kůže a přes rameno kožené vaky. Pohazovali vesele hlavami a rozpustile házeli kameny, které většinou vždy trefily svůj cíl. Dvě z nich měli tmavé a neupravené čupřiny a třetí trochu delší vrabčí hnízdo, ale kupodivu světle hnědé barvy. Mělo také trochu jemnější rysy oproti těm dvěma. „Co jsou zač?“ „Hmm těm by mohlo být tak čtrnáct let ale kde to sakra jsem?“ „Přece jsem se nepropadl do nějaké rezervace?“ „Musím se nějak dostat zpátky.“ „Ale jak?“ Tyto a další otázky vířily Markovi v hlavě. Když trojice lidiček prošla kolem něho, řekl si: „počkám chvíli a půjdu opatrně za nimi.“ A už si to potichoučku našlapuje po pěšince vinoucí se kolem bublajícího potůčku. Děti neudělali jediný krok bez poskakování a popichování jeden druhého. Ke svému překvapení Marek při bližším pohledu zjistil, že hnědovlasý neposeda s jemnějšími rysy je dívka. Když se trojice přibližovala k příští zatáčce kde výběžek lesa téměř zasahoval k pěšině, nápadně ztichli. Seřadili se téměř do zástupu vyhýbajíc se co nejvíce lesu a hustému křoví, které lemovalo mohutné stromy na břehu potoka. Markovi se v jednu chvíli zazdalo, že uviděl nenápadný lesk v blízkosti křovin z obou břehů potůčku ale připsal to své únavě a posledním hodinám neustálého vypětí. Hnědovláska byla přece jen trochu nenechavější než dva hoši a neustále je popichovala. Hodila rychle za sebou dva kameny do přilehlého křoví. Malinko se zastavila a popošla asi dva kroky s rukou napřaženou k další přesně mířené ráně kamenem. „PO-VU, PO-VU“ křičela vysokým hláskem rozjařeně mávajíc na kluky. Už se chystala se rozběhnout za nimi ale nevšimla si suché větve ležící na pěšině. Žuch! A už se válí na pěšince jako mimino. Marek se začal smát skoro nahlas ale vzápětí mu smích zamrzl a srdce mu málem přestalo tlouct. Zároveň se ozval příšerný ječivý křik hnědovlasé raubířky doprovázený vyděšeným povykáním obou chlapců. „KIRI HOoo, KIRI HOoo“ volali nejspíš jméno nešťastnice a posuňky jí rychle naznačovali aby vstala. Bylo pozdě. Rychlostí vlastní svému druhu vyskočil z hloubi lesa na pěšinu pavouk s jasně zřetelnou křížovou kresbou. Jeho tělo, mohlo mít snad padesát centimetrů. Bleskově začal pracovat obratnými končetinami na